

Julie Brown:

de sterke vrouw achter
wijken Dixie Dansercoer.

Julie Brown is de echtgenote van de bekende Belgische pool- en ontdekkingsreiziger Dixie Dansercoer die op 7 juni 2021 tijdens een expeditie in Groenland om het leven kwam. Julie heeft zelf aan poolexpedities meegedaan vooral als project manager en heeft met haar man het bedrijf Polar Circles/Polar Experience opgericht. Daarnaast schrijft ze en geeft ze lezingen. Nu de liefde van haar leven er niet meer is, zoekt ze naar manieren om zijn nalatenschap op een zinvolle manier in ere te houden.

Julie Brown

'Avontuur en ontdekking doen ons als mens groeien. De maatschappij heeft dat nodig.'

Julie Brown

We trekken naar het glooiende Huldenberg voor een ontmoeting die ons steeds zal bijblijven. Julie is ontwapenend in al haar openheid. Tijdens het gesprek schakelt ze tussen het Nederlands en het Engels. Haar Nederlands is voortreffelijk, maar ze is iemand die haar woorden wikt en weegt en de taal kiest die haar gedachten en gevoelens het best uitdrukt.

Je bent Amerikaanse, maar woont al lang in België.

Ik woon al 26 jaar in Huldenberg en heb ondertussen de dubbele nationaliteit. Ik ben in 1964 geboren in Detroit, maar woonde sinds mijn 9de in Perrysburg, Ohio. Dat is voor mij mijn *hometown*. We waren een typisch, traditioneel Amerikaans gezin: mijn vader verkocht auto-onderdelen en mijn moeder beredderde een huishouden met vijf kinderen. Ik heb voor leerkacht gestudeerd en heb drie jaar voor de klas gestaan. Ik gaf Engels en geschiedenis in het eerste middelbaar. Ik vond het lesgeven en de kinderen fantastisch, maar kon niet wennen aan het systeem. Via een vriendin die bij Delta Airlines werkte, kreeg ik een job als stewardess te pakken, iets wat veel beter bij me paste. Ik heb tien jaar bij Delta Airlines gewerkt en daarna drie jaar bij Sabena.

Tekst: Kathleen Van Bremdt
Foto's: Henk Van Rensbergen
Herman Vanaerschot
Polar Circles

Dixie Dansercoer en Julie Brown.

Bij Sabena heb je Dixie leren kennen.

Klopt. Hij was steward. We hebben elkaar voor het eerst gezien in 1997 tijdens een briefing. We hadden meteen een klik. Hij was pas gescheiden, ik was pas gescheiden, we zaten dus min of meer in hetzelfde schuitje. Uit die vriendschap is liefde gegroeid. Anderhalve maand na onze eerste ontmoeting waren we een koppel. Ik wist toen nog niet dat Dixie zo'n avonturier was. Hij had mij tussen neus en lippen wel verteld dat hij een reis naar Antarctica ging maken, maar ik heb mij toen niet echt gerealiseerd wat die precies inhield. Pas toen ik Alain Hubert en hem een persconferentie zag geven en hen hoorde praten over hun *South through the Pole Expedition* realiseerde ik me dat het wel heel wat meer was dan een tripje. Beiden waren op slag beroemd. Vanaf toen werd duidelijk dat Dixie zich verder ging toespitsen op expeditie. Hij nam vijf jaar loopbaanonderbreking die inging op 1 september 2001. Ik ging dezelfde dag in zwangerschapsverlof. Twee maanden later was Sabena failliet. Een spijtige zaak, maar het gaf ons de ruimte om het expeditieverhaal verder vorm te geven.

Zijn avontuurlijke geest schrok jou dus niet af?

Nee, integendeel. Ik bewonderde hem voor zijn geestdrift, zijn durf, zijn pure levensvreugde en tomeloze energie. We stonden allebei heel nieuwsgierig in het leven, zij het op een iets andere manier. Bij Dixie was het natuurlijk allemaal veel extremer. In 1999 ben ik met hem mee geweest op expeditie naar Antarctica. Ik wilde die witte wereld van hem leren kennen. Die reis was een *lifechanger* voor me. Het was de uitdaging van mijn leven, voor Dixie was het gewoon vakantie. (lacht) Dat geeft zo'n beetje aan hoe de verhoudingen op dat vlak tussen ons lagen. De reis was voor mij ook belangrijk omdat ik een manier wilde vinden om Dixie bij te staan, om een toegevoegde waarde in zijn leven te zijn. Gewoon 'de vrouw van'... *that's not my thing*. Ik had wel meer ambitie dan dat. Ik was ontzettend trots op hem,

maar we waren partners. Ik ontdekte dat ik een natuurlijke aanleg had om anderen uit te leggen dat Dixies expedities een meerwaarde hadden voor de hele maatschappij. Avontuur en ontdekking doen ons als mens groeien. We hebben dat nodig. Maar niet iedereen is in de wieg gelegd om in barre omstandigheden onbekend terrein te verkennen en telkens grenzen te verleggen. Maar Dixie had die passie en dat talent wel. Zo iemand moet je zijn ding laten doen. Samen zochten we naar sponsors om zijn exploratietochten te financieren.

Jullie hebben samen ook een bedrijf opgericht.

Ja, Polar Circles. Daarmee richtten we ons op twee elementen: de organisatie van expedities, zowel die van Dixie zelf als die waarbij Dixie klanten meenam, uiteraard nadat ze goed getraind waren en er zowel mentaal als fysiek klaar voor waren. Daarnaast gaven we lezingen en interactieve workshops. We kregen vooral vanuit de bedrijfs wereld de vraag om te komen praten over thema's zoals motivatie, doorzettingsvermogen en mentale weerbaarheid.

Dixie leek onoverwinnelijk, iemand die het eeuwige leven had.

Het was voor iedereen een donderslag bij heldere hemel. De pers en sommige mensen zeiden harde dingen zoals: 'Ja, maar het moest er toch wel eens van komen' of 'Hij heeft het zelf gezocht'. Dat deed me enorm pijn, want dat klopte niet. Iedereen die hem kende, wist hoe goed hij altijd voorbereid was en dat dit een ongeluk was, zoals ongelukken nu eenmaal gebeuren. Dit was niemands fout. Ik heb echt geprobeerd om me niet door die woorden te laten kwetsen. Anderzijds heb ik ook duizenden berichten ontvangen van mensen van over de hele wereld die treurden om zijn overlijden en die me schreven wat Dixie voor hen had betekend. De dozen staan er nog. Ik kan onmogelijk alle berichten beantwoorden, maar ze hebben me veel deugd gedaan.

Dixie stond erom bekend dat hij zijn reizen altijd zo goed voorbereidde.

Absoluut! Tot in de kleinste details. Hij trainde zomer en winter en was altijd in topconditie. Soms ging hij ergens in een grote diepvriezer zitten om te wennen aan een temperatuur van -25 graden. Die meticuleuze voorbereiding behelsde ook zijn materiaal. Dat moest steeds perfect zijn en hij bedacht systemen waar anderen niet opkwamen. Soms noemden mensen hem MacGyver. MacGyver was een Amerikaanse televisieserie uit de jaren 90 met een man die alles kon maken en oplossen. Dixie was ook zo iemand. Hij had altijd van alles en nog wat bij zodat expeditieleden zich afvroegen: waar komt dat in godsnaam vandaan? Wat hij altijd uit z'n zakken toverde was ongelooflijk. Dixie had een aanstekelijk lachje, een soort giechel. Ik vond dat geweldig. Dat was zo in contrast met zijn diepe, mannelijke stem. En dat lachje kwam steeds naar boven als mensen hem MacGyver noemden.

Zat er niet ergens altijd de angst dat het fout zou lopen?

Geen angst, wel besef. Dixie had een diep ontzag voor de krachten van de natuur. Hij prees zich gelukkig dat hij al zoveel ervaringen had mogen opdoen, maar wist ook dat elke trip een zeker risico inhield. Hij zocht nooit het gevaar op. Dixie was in zekere zin altijd op de dood voorbereid en was niet bang om te sterven. Alles was tussen ons besproken. Maar dan nog... (Julie heft gelaten de schouders op). Dixie hield zo veel van het leven in al zijn facetten. Hij keek er zo naar uit om grootvader te worden, hij had nog zo veel plannen en wou nog zoveel beleven en met ons delen.

Bij veel mensen wekte wat Dixie allemaal verwezenlijkte zoveel ontzag op dat ze hem een held vonden.

Dat is zo, maar Dixie hield niet van dat woord. Zo zag hij zichzelf niet. Ik vind dat mentor veel beter bij hem past. Want dat was hij voor vele mensen. Een voorbeeld dat je, als je het echt wil, je dromen kan waarmaken.

Wat is volgens jou zijn grootste verwezenlijking?

(Denkt even na) Vroeger zou ik geantwoord hebben: zijn Arctische expeditie in 2007, toen hij samen met Alain Hubert van Siberië over de Noordpool tot Groenland stapte, een tocht van 1.800 kilometer die ze in 106 dagen aflegden.

'Dixie zei altijd: 'Het zijn de dagen waarop het zwaar was die tot het welslagen van de expeditie hebben geleid.' Die woorden zijn nu voor mij een soort mantra.'

Julie Brown

En toen gebeurde het drama dat niemand had zien aankomen.

Op maandag 7 juni 2021 rinkelde rond half negen 's avonds de satelliettelefoon. Een totaal ontredderde Seb Audy, Dixies expeditiepartner op dat moment, vertelde me dat Dixie in een gletsjerspleet was gevallen, een zogeheten crevasse. Dat is een diepe holte in een gletsjer verborgen onder een dun laagje ijs. Ik dacht geen moment dat het fout zou aflopen, want Dixie was erop getraind om daaruit te geraken. Die eerste nacht volgde ik de reddingsoperatie op. Enkele uren later kreeg ik te horen dat de reddingswerkers stukken van Dixies slee op zo'n 45 meter diepte hadden gevonden, maar dat hij zelf nog dieper was gevallen. De kloof was naar schatting 100 tot 300 meter diep en ze konden onmogelijk verder afdalen zonder zichzelf in gevaar te brengen omdat de doorgang steeds smaller werd. Internationale reddingsteams stelden voor om het de dag erna opnieuw te proberen, maar ik wist dat ze al tot het uiterste waren gegaan en dat er geen hoop meer was. Niemand kon het vatten. Het was zo onwezenlijk. Het moeilijkste was dat ik het de kinderen en zijn ouders moest vertellen. (Dixie had drie kinderen uit zijn eerste huwelijk en een dochter met Julie, nvdr.)

Maar nu ik weet hoeveel impact hij op andere mensen heeft gehad, vind ik dat zijn ongelooflijke bekwaamheid om authentiek te zijn en oprecht om anderen te geven zijn grootste verdienste is. Hij heeft zo veel mensen echt geraakt en geïnspireerd gewoon door te zijn wie hij was. Hij was niet perfect, dat is niemand, maar hij was wel altijd zichzelf: puur, gul en altijd positief. Dat vind ik knap.

Hoe heb je het plotse verlies van Dixie tot hertoe verwerkt?

Dat is al een lang en intens proces geweest. Ik kom eigenlijk nu pas terug tot leven. De eerste twee jaar na Dixies overlijden zat ik in een overlevingsmodus. Letterlijk overleven. De eerste weken kwam ik zelden buiten. De eerste maanden deed ik zelfs geen boodschappen hier in de buurt. Ik vermeed plaatsen waar mensen me kenden. Tot ik op een dag inzag dat dat absurd was. Ik was me ook hyperbewust van mijn verantwoordelijkheid voor de kinderen. Ik moest er zijn voor hen. Ik kon me niet verbergen, ik moest doorgaan. Het was zoals op expeditie: wakker worden in een koude tent, weten dat je die rits moet opendoen en naar buitengaan op weg naar het onbekende. Elke dag is trouwens onbekend. Ik heb me dat vroeger nooit zo duidelijk gerealiseerd, maar nu wel. Natuurlijk heb ik dagen dat het moeilijk gaat, dat het verdriet doorweegt, maar dan denk ik aan Dixie. Ook tijdens zijn expedities waren er dagen dat het niet vooruitging en dat alles tegenzat. Maar Dixie zei altijd: 'Het zijn de dagen waarop het zwaar was die tot het welslagen van de expeditie hebben geleid.' Die woorden zijn nu voor mij een soort mantra.

**'Als ik geluk heb en gezond blijf,
dan heb ik de rest van mijn leven de tijd om Dixie eer aan te doen.'**

Julie Brown

Is Dixie er nog steeds voor je?

Zeker. Hij is nog dagelijks in ons leven. Zowel bij mij als de kinderen en zijn ouders. Fysiek is hij weg, maar ik voel dat zijn energie er nog steeds is. Ik ben niet religieus, maar wel spiritueel. Men spreekt zo categoriek over leven en dood, maar de energie van een mens, die kan volgens mij niet zo maar verdwijnen. Er bestaat een continuïteit van energie die wij op dit moment als mens nog niet kunnen vatten en volgens mij is liefde de sleutel. In het Nederlands klinkt het zo mooi: de liefde blijft. Dat stond op sommige kaarten die ik na Dixies dood ontving en ik vond die boodschap heel treffend.

Waar ben je nu mee bezig?

Ik blijf Polar Circles/Polar Experience voortzetten. Ik kan rekenen op een fantastisch team van getalenteerde en ervaren gidsen. Het voelt goed om opnieuw reizen en expedities te organiseren. Daarnaast werk ik samen met Expeditions Unlimited. Dat is een Frans bedrijf dat eveneens gespecialiseerd is in poolreizen en expedities in het hooggebergte. Ik geef ook nog steeds lezingen. Ik merk dat er op dit moment meer dan ooit nood is aan positiviteit en dat mensen erg geïnteresseerd zijn in *resilience*, veerkracht, hoe ga je verder na een tegenslag? De laatste twee jaar heb ik voor een verzekeringsmaatschappij gewerkt die haar medewerkers opleidingen gaven in het omgaan met mensen die trauma's te verwerken hadden.

Is dat niet heel persoonlijk? Gaat niet iedereen op een andere manier met het verwerken van een trauma om?

Ja, maar ik kan wel op een zo authentiek mogelijke manier mijn eigen verhaal vertellen. Het is niet dat ik mijn ziel verkoop, sommige dingen blijven privé, maar er is wel een algemene lijn in het leven van alle mensen. Iedereen leeft, bemint en verliest. Ik realiseerde me al direct na Dixies ongeval: we zijn niet de enigen die getroffen worden door een tragedie. Veel mensen moeten daar doorheen. Ik zei dat ook tegen de kinderen. Niet om te verhullen wat er was gebeurd, maar om het in een breder perspectief te plaatsen. 'Dit is verschrikkelijk, maar er zijn nog zoveel goede dingen om ons heen die ons gaan helpen om er door te spartelen.'

Introducing The Oris X Bracenet, A Special Edition Of The Aquis Date

Oris omarmt al jaren duurzame materialen. In samenwerking met de onderneming Bracenet pakt Oris uit met een speciale editie van de Aquis Date. De opvallende wijzerplaat is gemaakt van gerecycleerde visnetten. De draden van de visnetten worden herwerkt tot een nieuw materiaal met caleidoscopisch effect. Door het uitzonderlijk productieproces is elk horloge even uniek als een vingerafdruk.

Picard
Handelslei 6 | Sint-Antonius Zoersel
03/385.94.10 | www.christiaanpicard.be

HOTEL
DE BLANKE TOP

Enjoy every moment

In the dunes of Cadzand, family owned Hotel De Blanke Top***** oozes elegance and luxury. Take a break and relax in our beautiful rooms, with high-quality culinary and wellness services and spectacular views of beach and sea.

RESTAURANT LE SOMMET . BAR BRASSERIE HENRIETTE . DUNES BREAKFAST . B. SPA & WELLNESS
CADZAND-BAD . THE NETHERLANDS . WWW.BLANKETOP.COM . +31 117 39 20 40
FAMILY DE MILLIANO

ELECTRIC CAR CHARGING STATIONS ARE AVAILABLE FOR OUR GUESTS

We hebben onderdak, eten en ontzettend lieve mensen om ons heen.' Veel van wat ons overkomt is zo overweldigend, maar uiteindelijk behoort het gewoon tot het leven. Je moet verder, en je moet blijven dromen, doelen hebben en wat avontuur in je leven brengen want wat is dat leven nog als je dat niet doet?

In alles wat je nu doet vind je het heel belangrijk om de nalatenschap van Dixie vorm te geven. *Keeping Dixies legacy going is in my opinion something that the world needs.* Het is belangrijk om te ondervinden dat Dixie niet vergeten is en dat zijn leven inspirerend is geweest. Er staan enkele mooie projecten op stapel. Er komt o.a. een televisieprogramma 'De Expeditie' waarin 8 BV's zich aan de Arctic Circle Trail wagen, een tocht in Groenland van 160 km van Kangerlussuaq naar Sissimut. Het is geen wedstrijd of een spelprogramma, maar het gaat echt over exploratie waarbij zowel lichaam als geest worden uitgedaagd. In dat concept konden de kinderen en ik ons wel vinden. Ik beslis nooit iets zonder overleg met de kinderen en de ouders van Dixie.

Er is ook al wat gebrainstormd rond een documentaire over Dixie. Maar ik vind dat ik me voor die zaken de tijd mag geven. Het moet echt niet in zeven haasten gebeuren. Het moet relevant zijn. Ik draag daarin een grote verantwoordelijkheid want Dixie zelf kan niet meer zeggen wat hij wel of niet goed vindt. Als ik geluk heb en gezond blijf, dan heb ik de rest van mijn leven de tijd om Dixie eer aan te doen. Zo ga ik het aanpakken. ♦

Dat vinden we een heel mooie gedachte. Bedankt voor dit gesprek, Julie.

www.polarexperience.com ▪ www.expeditions-unlimited.com

Dixie Dansercoer